

РЕШЕНИЕ

№ 7671

гр. София, 07.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 20.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Георги Терзиев

ЧЛЕНОВЕ: Виржиния Петрова

Пенка Велинова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8386** по описа за **2023** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63 ал.1 изр.2 ЗАНН вр. с чл.208-228 АПК.

Образувано е по касационна жалба на К. П. К., ЕГН [ЕГН] чрез адв. Т. Ф., срещу решение № 3721 от 02.08.2023г. по НАХД № 16685/2022г. на Софийски районен съд, НО, 20-ти състав. С решението е изцяло потвърдено наказателно постановление № 22-4332-020442/12.10.2022г., издадено от началник сектор към Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на К. П. К. за нарушение на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 20 лв., на осн. чл. 185 от ЗДвП, както и на осн. чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП административно наказание глоба в размер на 100 лв., лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец за извършено нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. В от ЗДвП.

В касационна жалба са наведени доводи, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Твърди се, че приета от съда фактическа обстановка не осъществява състава на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП. Счита се, че за установяване на фактическата обстановка са използвани доказателствени средства извън предвидените по чл. 105, ал. 2 от НПК. Иска се отмяна на въззивното решение.

В съдебно заседание касаторът чрез адв.Ф. поддържа касационната жалба по релевираните доводи в нея. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът по касационната жалба – Началник сектор към СДВР – Отдел „Пътна полиция“ чрез юрк. С., оспорва касационната жалба. Претендира разноски за

юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София - град, VII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима. Разгледана по същество, е основателна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

С обжалваното решение СРС е потвърдил изцяло наказателно постановление № 22-4332-020442/12.10.2022г., издадено от началник сектор към Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на К. П. К. за нарушение на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 20 лв., на осн. чл. 185 от ЗДвП, както и на осн. чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП административно наказание глоба в размер на 100 лв., лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец, за извършено нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. В от ЗДвП.

Решението на Районния съд е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. При постановяването му е допуснато касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК.

В решението си СРС е възприел следната фактическа обстановка:

На 11.08.2022 г., около 16.58 ч., К. П. К. управлявал в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към О. мост, собствения си лек автомобил „Хюндай С. Фе“ с рег. [рег.номер на МПС] , като пред №24 реализирал ПТП в паркирания там лек автомобил „Ф. Голф“ с рег. [рег.номер на МПС] , удряйки го в лявата част на предната броня, с което му нанесъл материални щети по нея, след което напуснал мястото на ПТП, без да уведоми службата за контрол на МВР.

На 14.08.2022 г. К. Е. Г. видял автомобила си „Ф. Голф“, с рег. [рег.номер на МПС] , в това състояние, като от собствената си охранителната камера, поставена на кооперацията, в която живее, установил кога и как е станало ПТП. Г. визуално познавал по съседство К. и автомобилът, който последният управлявал, и който реализирал ПТП, и след като намерил телефонния номер на К., в разговор с него му предложил, относно произшествието да съставят двустранен протокол, но К. твърдял, че не е разбрал за такова ПТП. След това, на същата дата - 14.08.2022 г., Г. се обадил на тел.112 и съобщил за случилото се. Пристигналите на мястото полицейски служители при О„ПП“ -СДВР съставили протокол за ПТП, а Г. дал сведения по случая. Впоследствие му била платена заведената от него щета.

На 13.09.2022 г. на К. за това ПТП бил съставен АУАН, в частта за обяснения и възражения на който К. написал „Възразявам относно описаната фактическа обстановка и правна квалификация. В седемдневен срок ще представя писмени възражения по описана обстановка“. В саморъчна декларация от 13.09.2022 г. К. посочил, че на 11.08.2022 г. бил на [улица], по служба, като всеки делничен ден, но „нито съм усетил удар и по моя автомобил няма никакви щети“.

На 14.09.2022 г. К. депозирал пред административнонаказващия орган писмено възражение срещу АУАН, в което смислово-съдържателно повторил заявеното в декларацията от 13.09.2022 г. Написал и че камерата, от записите на която Г. твърдял, че е видял станало ПТП, е лична собственост на Г. и може да бъде манипулирана, както и че Г. паркирал този автомобил винаги неправомерно – на 1 м. от

кръстовището, а също и че К. нямал вина за невъзможността за съставяне на двустранен протокол с Г..

Въз основа на АУАН било издадено против К. обжалваното НП, екземпляр от което той получил на 15.12.2022 г. и го обжалвал на 19.12.2022 г.

Описаната фактическа обстановка, СРС е приел за установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства, прочетени и приети от съда на основание чл. 283 от НПК: показанията на свидетелите К. Г.; протокол за ПТП, справка-картон на водача; докладна записка; Заповеди относно компетентността на актосъставителя и административно наказващия орган.

Настоящият касационен състав намира, че решението е постановено в нарушение на материалния закон и процесуалните правила по следните съображения:

В съдебното производство по обжалване на наказателното постановление по чл. 59 и сл. ЗАНН предмет на доказване е извършеното административното нарушение и авторството му, съгласно чл. 102, т.1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, както и всички други обстоятелства от значение за административнонаказателната отговорност, реализирана с него, съгласно чл. 102, т.2 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН. Тежестта на доказване лежи върху наказващия орган съгласно чл. 103, ал.1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. Като доказателства в административнонаказателния процес могат да служат всички фактически данни, които са свързани с обстоятелствата по делото, допринасят за тяхното изясняване и са установени по предвидения ред съгласно чл. 104 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. Подлежат на служебно събиране всички доказателства, които са необходими за разкриване на обективната истина и тези, които потвърждават отговорността или я отегчават, и тези, които я изключват или намаляват, при внимателна тяхна проверка, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно чл. 107 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН. Т. пълно главно доказване в случая не е проведено, поради което въззивният съд, несъблюдавайки забраната по чл. 303, ал.1 вр. чл. 307 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН, незаконосъобразно е потвърдил обжалваното пред него наказателно постановление като почиващо на предположения.

Съгласно чл. 189, ал.2 ЗДвП редовно съставените актове по чл. 189, ал.1 ЗДвП имат доказателствената сила до доказване на противното. Същата, обаче, важи доколкото няма тяхно оспорване в досъдебната и/или съдебна фаза на административнонаказателния процес. В случая при съставяне на АУАН касаторът е депозирал свои възражения по чл. 44, ал. 1 ЗАНН като напълно отрича да е участвал в реализирано ПТП и да е напускар място на произшествие. Тези възражения са възпроизведени и в жалбата му по НАХД № 16685/2022г. При такова оспорване, в производството по съдебно обжалване на НП № 22-4332-020442/12.10.2022г., по чл. 59 и сл. ЗАНН, АУАН № 941958 от 30.10.2018 г., без оглед на редовността на съставянето му, няма обвързваща доказателствена сила. Това е така, тъй като принципът на вземане на решения по вътрешно убеждение изисква съдът да се произнесе въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото съгласно чл. 14, ал.1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, поради което доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила за съда съгласно чл. 14, ал. 2 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН. Следователно, при положение че фактическите констатации по АУАН не са признати от наказаното лице, а са оспорени чрез възражения по чл. 44, ал.1 ЗАНН и жалбата му по чл. 59 и сл. ЗАНН, те не се ползват с презумптивна доказателствена сила и описаното в акта нарушение подлежи на доказване с други допустими по закон доказателствени

средства.

В случая това, за което е била ангажирана административно наказателната отговорност на К. К., е за нарушение по чл. 20, ал. 1 от ЗДвП и чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в” от ЗДвП. Съгласно посочения текст водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен когато при произшествието са причинени само имуществени вреди ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания. Приложимостта на посочената разпоредба предпоставя настъпили от пътнотранспортното произшествие имуществени вреди и липсата на съгласие между участниците в произшествието относно обстоятелствата, свързани с него. В тази случаи участниците в произшествието не следва да напускат местопроизшествието и уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания.

За съставомерността на описаното нарушение е от съществено значение установяването на факта, че касационният жалбоподател, поради недостатъчен контрол на управляваното от него МПС, е възприел факта, че е предизвикал ПТП с паркиран на местопроизшествието лек автомобил. В тази връзка касационната инстанция намира, че посоченото обстоятелство не е установено по безсъмнен начин. В случая липсват убедителни доказателства, че касаторът е участник в състояло се ПТП между двата автомобила. АУАН е съставен по докладна записка и протокол от ПТП, данните от които изхождат от сведение на другия участник в ПТП. Към докладната записка е приложено писмено сведение от К. Г., от които е видно, че на 14.08.2022г. констатирал имуществени щети по собствения му лек автомобил „Ф. Голф” с рег. [рег.номер на МПС] , паркиран на [улица]. Видно от приложеното писмено сведение от К. П., последният е потвърдил, че на 11.08.2022г. е управлявал „Хюндай С. Фе“ с рег. [рег.номер на МПС] на [улица]като е отрекъл и осъществяване на ПТП, не е усетил удар, както няма и щети по управлявания от него автомобил. Твърденията на касатора, че не осъществил ПТП, не е усетил удар, както и, че липсват щети по управлявания от него автомобил не са опровергани от събраните в хода на съдебното производство доказателства доколкото, както беше посочено, пострадалото лице изобщо не е очевидец на ПТП и не е възприел обстоятелствата, въз основа на които да може да се направи категорично заключение, че нарушителя е възприел факта на причиняване на ПТП с паркирания автомобил и въпреки това е продължил движението си, напускайки местопроизшествието.

В случая и актосъставителя, и наказващият орган, а в съдебната фаза на процеса и СРС изцяло са кредитирали единствено и само заявеното от водача на лек автомобил „Ф. Голф” с рег. [рег.номер на МПС] , без да отчетат от една страна, че не е пряк очевидец, а от друга, че изложените данни изхождат от заинтересовано лице, което съществено занижава доказателствената сила, при положение, че не е потвърдена с каквито и да е други доказателства по делото. Напротив всички останали доказателства са производни на показанията на пострадалото лице което в най- пълна степен е заинтересовано такова и представляват възпроизвеждане на посочените от него данни.

За прецизност следва да се отбележи, че протоколът за ПТП № 1 8335344 от

14.08.2022г., е издаден съгласно чл. 125а, ал.1, изр.1 ЗДвП по данни на пострадалото лице Г., за да удостовери посещение на службите за контрол на МВР на мястото на ПТП и за да документира това ПТП с материални щети като застрахователно събитие съгласно чл. 2, чл. 3, чл. 5, ал.1, т.1 и чл. 7 от Наредба № I-167/2002 г. на министъра на вътрешните работи и министъра на финансите за условията и реда за взаимодействие между контролните органи на Министерство вътрешните работи, застрахователните компании и Агенцията за застрахователен надзор при настъпване на застрахователни събития, свързани с моторни превозни средства, т.е доказателствената сила на Протокол за ПТП № 1 8335344 от 14.08.2022г. е нормативно лимитирана до документиране на конкретното ПТП с материални щети като застрахователно събитие, поради което е негоден да установява вината за извършване на спорното административно нарушение или наличието на обстоятелства, изключващи административнонаказателната отговорност.

В обобщение на изложеното и в разрез с доводите на районния съд, и на наказващия орган, касационната инстанция намира, че по делото не е доказано по безсъмнен начин, че К. К. действително е участвал в ПТП, поради недостатъчен контрол на управлението от него автомобил, нито, че е разбрал за сблъсък с паркираното МПС. След като не е доказано, че е възприел причиняването на ПТП, не може да се приеме за доказано, че е нарушил задълженията си като водач на МПС, взел участие в ПТП, респективно, че виновно е нарушила законовите разпоредби, за които е подведен под отговорност.

В тази връзка, съдът намира, че по делото не е събрано съществено доказателство. По делото е разпитан като свидетел собственикът на другия автомобил, по чиито данни е съставен протокола за ПТП и същият е заявил готовност да предаде по делото диск, на който е записал произшествието от охранителната си камера. Същият е следвало да се приобщи по делото още в административното производство, както и да се изследва, дали съдържа информация за ПТП, индивидуализиращи белези на автомобила, който го е причинил и данни за датата, времето и начина на произшествието. Наказателното постановление е издадено при неизяснена фактическа обстановка.

В допълнение в акта и наказателното постановление, в нарушение на чл. 41, ал. 1, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗАНН, не са описани обстоятелствата на извършване на нарушението. От една страна, твърди се, че ПТП е извършено поради недостатъчен контрол върху МПС от страна на водача. Не са посочени в какво се изразява липсата на достатъчно контрол, т.е. какви конкретни действия са квалифицирани по този начин. Данни за начина на настъпване на ПТП не са събрани изобщо в административното производство.

На следващо място, в нарушение на чл. 41, ал. 1, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗАНН, в акта и наказателното постановление не са описани и щетите, които са причинени от произшествието. Записано е, че са причинени материални щети по предна броня, без да се посочи какви. За това обстоятелство – наличието на материални щети и вида им, не са събрани и никакви доказателства в административнонаказателното производство.

По изложените съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е неправилно и следва да бъде отменено и постановено ново, с което да се отмени обжалваното наказателно постановление, поради допуснати съществени процесуални нарушения и недоказаност извършването на нарушението.

С оглед изхода на спора на касатора, на основание чл.63, ал.3 ЗАНН, вр. чл.143 АПК,

следва да се присъдят сторените по делото разноски в размер на 600 лева – по 300лв. за всяка съдебна инстанция, съобразно направеното искане.

С оглед изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 3721 от 02.08.2023г. по НАХД № 16685/2022г. на Софийски районен съд, НО, 20-ти състав, като вместо него постановява,

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 22-4332-020442/12.10.2022г., издадено от началник сектор към Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на К. П. К., ЕГН [ЕГН], за нарушение на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 20 лв., на осн. чл. 185 от ЗДвП, както и на осн. чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП - административно наказание глоба в размер на 100 лв., лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец за извършено нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. В от ЗДвП.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на К. П. К., ЕГН [ЕГН], направените по делото разноски в размер на 600 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.